

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIA A TREIA

CAUZA BEIAN împotriva ROMÂNIEI (nº 2)

(Cererea nr. 4113/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

7 februarie 2008

DEFINITIVĂ

07/05/2008

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile definite în articolul 44 § 2 din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Beian împotriva ROMÂNIEI (nr. 2),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), întrunită în completul
format din:

Boštjan M. Zupančič, *președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Elisabet Fura-Sandström,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Isabelle Berro-Lefèvre, *judcători*,

și Santiago Quesada, *grefier al secției*,

După deliberare în camera de consiliu la 17 ianuarie 2008,

Pronunță hotărârea următoare, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 4113/03) îndreptată împotriva României prin care doi cetățeni ai acestui Stat, dl. Aurel Beian și d-na Elena Beian (« reclamantii »), au sesizat Curtea la 23 decembrie 2002 în virtutea articolului 34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale (« Convenția »).

2. Guvernul român (« Guvernul ») este reprezentat de agentul său, dl. Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamanții se plâng anume de o atingere adusă dreptului lor la acces la un tribunal, dată fiind anularea acțiunii lor de către jurisdicțiile naționale sub motivul neplății taxei de timbru.

4. La 27 noiembrie 2006, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile articolului 29 § 3, Curtea a hotărât că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și temeiul cauzei.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

5. Reclamanții, soț și soție, s-au născut respectiv în 1932 și 1942 și sunt domiciliați în Sâncraiu de Mureș.

6. La 13 decembrie 1999 și la 28 aprilie 2000, reclamanții au cumpărat bonuri de participare la un fond național de investiții privat (« FNI »). La 6 decembrie 1999, un contract de fidejusiune a fost încheiat între FNI și casa de economii și consemnațiuni. La 12 mai 2000, reclamanții au cerut FNI să răscumpere totalitatea participațiilor lor pe care le-au evaluat la 97 646 000 lei românești vechi (ROL). FNI nu a dat curs cererii lor.

7. La 25 aprilie 2001, reclamanții au sesizat Tribunalul județean Mureș printr-o acțiune îndreptată împotriva Casei de economii și consemnațiuni în restituirea sumei de 123 177 691 ROL reprezentând valoarea reactualizată a bonurilor participare la fond.

8. În ședința de judecată din 23 mai 2001 li s-a cerut reclamanților să plătească taxa de timbru de 8 032 056 ROL și timbrul judiciar de 50 000 ROL. Suma taxei de timbru fusese stabilită ținând seama de valoarea prejudiciului pretins de reclamanți.

9. Reclamanții au depus la administrația financiară Târgu Mureș (« administrația ») o cerere de scutire de plata taxei de timbru, arătând veniturile lor modeste. pe atunci, reclamanții primeau pensii de bătrânețe în sumă lunară respectivă de 2 202 057 ROL și 1 984 860 ROL.

10. La 5 noiembrie 2001, administrația a informat reclamanții că cererea lor de scutire de plată a taxei de timbru fusese respinsă.

11. La 19 decembrie 2001, tribunalul a cerut din nou reclamanților să plătească taxa de timbru, în caz contrar acțiunea lor urmând să fie anulată pentru nerespectarea cerințelor procedurale. Reclamanții nu au plătit taxa de timbru.

12. Prin sentința din 23 ianuarie 2002, tribunalul județean le-a anulat acțiunea civilă pentru neplata taxei de timbru, cu aplicarea articolului 20 § 3 din legea nr. 146/1997 cu privire la taxa de timbru (« legea nr. 146/1997 ») conform căruia neplata taxei de timbru în termenul legal se sancționa prin anularea acțiunii.

13. Reclamanții au făcut recurs arătând că din cauza veniturilor lor reduse le era imposibil să plătească o taxă de timbru atât de ridicată.

14. Prin hotărârea definitivă din 12 septembrie 2002, Curtea de Apel din Târgu Mureș le-a respins recursul, sub motiv că tribunalul județean făcuse o aplicare corectă a prevederilor legii nr. 146/1997. Ea a reținut de asemenea că nu era competentă spre a se pronunța cu privire la exonerarea de plata taxei de timbru și că numai administrația era competentă în acest sens.

II. DREPTUL INTERN APLICABIL

15. Prevederile legale aplicabile sunt descrise în hotărârile *Weissman și alții împotriva României* (nr. 63945/00, §§ 20-21, CEDO 2006-... (extrase)), și *Iorga împotriva României* (nr. 4227/02, § 22-25, 25 ianuarie 2007).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

16. Reclamanții se plâng că au fost lipsiți de dreptul de a avea acces la un tribunal, din cauza respingerii acțiunii lor pentru neplata taxei de timbru, a cărei sumă era excesivă și nejustificată. Ei invocă articolul 6 § 1 din Convenție, care are următorul conținut în partea relevantă:

« Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public (...), de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil »

A. Cu privire la admisibilitate

17. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod manifest neîntemeiat în sensul articolului 35 § 3 de Convenția. Curtea ia notă de altfel că acesta nu se lovește de nici un alt motiv de inadmisibilitate. Poate fi deci declarat admisibil.

B. Pe fond

1. Argumentele părților

18. Guvernul reamintește că dreptul de acces la un tribunal nu este absolut, ci se pretează la limitări, deoarece comandă, prin chiar natura sa, o reglementare d Statului. El observă că, conform jurisprudenței Curții, o astfel de limitare poate fi financiară, cu condiția să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit (*Kreuz împotriva Poloniei*, nr. 28249/95, §§ 52-55, CEDO 2001-VI și *Weissman și alții împotriva României*, nr. 63945/00, §§ 34-36, CEDO 2006-... (extrase)).

19. Guvernul subliniază de asemenea că România nu este unicul Stat membru al Consiliului Europei care cere reclamanților să plătească taxe de timbru în cauzele civile și comerciale. El arată că în România, ca și în Norvegia, Belgia, Polonia, Italia, Lituania, Danemarca sau Austria, taxele de timbru se plătesc anticipat.

20. Guvernul apreciază că această practică este conformă cu articolul 6 § 1 din Convenție, ținând seama de faptul că, în baza jurisprudenței Curții, cerința de a se plăti jurisdicțiilor civile cheltuielile aferente cererilor care li se aduc la cunoștință nu ar putea fi considerată ca o restricție a dreptului la accesul la un tribunal incompatibilă în sine cu articolul 6 § 1 din Convenția (*Kreuz* citat mai sus, §§ 59 și 60). Cheltuielile de procedură urmăresc un scop legitim, în măsura în care acestea au fost impuse în interesul unei bune administrații a justiției (*Tolstoy-Miloslavsky împotriva Marii Britanii*, 13 iulie 1995, seria A nr. 316-B, pp. 80-81, § 61).

21. Guvernul mai consideră de asemenea că însăși obligația de a achita taxele de timbru *pro rata* nu este contrară Convenției. El citează cauza *Philis împotriva Greciei* (nr. 18989/91, hotărârea din 12 octombrie 1994), în care Comisia s-a pronunțat că taxele de timbru erau proporționale cu sumele cerute de reclamant și că, drept urmare, accesul la tribunal nu îi fusese pas refuzat în mod arbitrar.

22. Referindu-se la cauza *V.M. împotriva Bulgariei* (nr. 45723/99, hotărârea din 8 iunie 2006), în care Curtea a pus concluzia absenței încălcării dreptului de acces la tribunal, Guvernul observă că în speță, reclamantii au depus cererea lor de scutire de taxa de timbru la tribunal care, ținând seama de reglementarea în vigoare la momentul faptelor, a transmis-o Direcției Generale a Finanțelor Publice.

23. Guvernul apreciază de asemenea că prezenta cauză este diferită de cauza *Weissman și alții împotriva României*, ținând seama că în speță Ministerul Finanțelor nu era parte în procedură cum a fost în cauza citată mai sus.

24. Reclamantii contestă această teză. Ei apreciază că suma taxei de timbru era excesivă și stabilită în mod ilegal. Pe de altă parte, ei apreciază că se găseau într-o situația de inferioritate în procedură față de partea intimată care, făcând parte din administrația Statului, era scutită de plata taxei de timbru.

2. Aprecierea Curții

25. Curtea reamintește că articolul 6 § 1 din Convenție garantează oricui dreptul ca un tribunal să ia la cunoștință orice contestație referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. El consacră astfel un « drept la un tribunal », din care dreptul la acces, anume dreptul de a sesiza tribunalul în materie civilă, nu constituie decât un aspect.

26. Pe de altă parte, alături de Guvern, Curtea admite că, așa cum reiese din jurisprudența sa constantă, « dreptul la un tribunal » nu este absolut. Se pretează la limitări, deoarece comandă prin însăși natura sa o reglementare a Statului care are dreptul de a alege mijloacele de utilizat în acest scop. În acest sens, Curtea reamintește că nu a exclus niciodată că interesele bune administrării a justiției pot justifica impunerea unei restricții financiare accesului unei persoane la un tribunal (*Tolstoy-Miloslavsky* citat mai sus, pp. 80-81, §§ 61 și următoarele, și *Kreuz* citat mai sus, § 59).

27. În ciuda marjei de apreciere de care dispune un Stat în materie, Curtea subliniază că o limitare a accesului la un tribunal nu se conciliază cu articolul 6 § 1 citat mai sus decât dacă tinde să aibă un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat (*Kreuz* citat mai sus, § 55).

28. Fiind vorba în special de cerința de a se plăti jurisdicțiilor civile o taxă judiciară cu privire la cererile cu care sunt investite, aceasta nu ar putea să fie considerată ca o restrângere a dreptului de acces la un tribunal care ar fi, în sine, incompatibilă cu articolul 6 § 1 din Convenție.

29. Pe de altă parte, Curtea reiterează că suma cheltuielilor, apreciată în lumina circumstanțelor unei cauze date, inclusiv solvabilitatea reclamantului și faza procedurală în care i se impune restricția în cauză, sunt factori de care trebuie ținut seama spre a se stabili dacă partea interesată a beneficiat de dreptul său de acces la tribunal, sau dacă, din cauza sumei cheltuielilor, accesul la un tribunal a fost restrâns într-o măsură încât dreptul a fost atins în chiar substanța sa (*Tolstoy-Miloslavsky* citat mai sus, pp. 80-81, §§ 63 și următoarele, și *Kreuz* citat mai sus, § 60).

30. În speță, acțiunea reclamanților în restituire a unei sume de bani a fost anulată pentru neplata taxei de timbru. Curtea ia notă că în dreptul român, suma taxei de timbru se calculează sub forma unui procentaj din valoarea aflată în litigiu. Este deci proporțională cu suma reclamată de reclamant. Cu privire la scopul legitim urmărit, Curtea admite că un astfel de sistem are ca scop limitarea acțiunilor abuzive în justiție și strângerea de fonduri pentru bugetul justiției. Ca urmare este indicat să se examineze caracterul proporțional al limitării dreptului de acces la un tribunal în cauza de față, dată fiind suma taxei cerute (vezi, *Iorga împotriva României*, nr. 4227/02, § 41, 25 ianuarie 2007).

31. În această privință, Curtea ia notă că în speță, taxa datorată s-ar ridica la în jur de 330 euro (EUR). Această sumă era evident foarte ridicată ținând seama de situația concretă a reclamanților fiindcă reprezenta mai mult de dublul totalului veniturilor lunare ale familiei lor (vezi paragraful 9 de mai sus). În plus, e cazul să se țină seama de faptul că veniturile reclamanților pensionari erau inferioare salariului mediu net în România la momentul faptelor, anume 119 EUR. Ca urmare, Curtea apreciază că suma taxei reprezenta o sarcină excesivă pentru reclamanți și că este greu de imaginat cum ar fi putut ei să-și procure prin mijloace proprii suma impusă.

32. Mai mult, Curtea trebuie să examineze dacă modalitățile procedurale prevăzute de dreptul intern cu privire la impunerea și la exonerarea de taxele judiciare pot fi considerate suficient de previzibile în opinia unui justițiabil (*Levages Prestations Services împotriva Franței*, hotărârea din 23 octombrie 1996, *Culegere* 1996-V, p. 1543, § 42, și *V.M.* citat mai sus, § 48).

33. Dacă e adevărat că sistemul național prevedea pentru persoanele care nu dispuneau de resurse suficiente posibilitatea de a obține o scutire de taxa de timbru, nu

e mai puțin adevărat că Curtea a apreciat-o deja ca nesatisfăcătoare în lumina cerințelor articolului 6 § 1 din Convenție (*Weissman și alții împotriva României* (hot.), nr. 63945/00, 28 septembrie 2004 și *Iorga* citat mai sus, §§ 47-49). Curtea a constatat că la momentul faptelor, era de competența Ministerului Finanțelor să acorde o astfel de scutire (vezi, *mutatis mutandis*, *Iorga* citat mai sus, § 47), tribunalele neavând nici o competență în materie.

34. Curtea nu contestă că în cauza de față, spre deosebire de cauzele *Weissman și alții* și *Iorga* citate mai sus, Ministerul Finanțelor nu era parte în proces și că reclamantii, ca în cauza *Iorga*, citată mai sus, au făcut uz de posibilitatea de a cere ministerului scutirea de taxa de timbru. pe de altă parte, Curtea observă că ministerul le-a respins cererea și instanțele naționale, anulându-le acțiunea sub motivul neplății taxei de timbru, nu au examinat decizia de refuz, limitându-se la a-și afirma necompetența în materie.

35. Ca urmare, Curtea nu poate achiesa la argumentul Guvernului conform căruia prezenta cauză este similară cu cauza *V.M.* citată mai sus. Într-adevăr, în cauza *V.M.*, cererile de scutire de taxe judiciare au fost depuse la tribunale, care le-au examinat, ținând seama de situația personală a reclamantului, aceste din urmă având de asemenea posibilitatea unui recurs în fața unei jurisdicții superioare (a se vedea *V.M.* citat mai sus, §§ 49, 54 și 56). În plus, în această cauză, din motivele sus menționate, Curtea a recunoscut că autoritățile naționale erau în principiu mai bine situate decât judecătorul internațional pentru a aprecia elementele probatorii prezentate în fața lor și, drept urmare, pentru a evalua capacitățile reclamantului de a achita taxa judiciară datorată

(vezi *V.M.* citat mai sus, § 55). Or, o astfel de examinare nu a fost efectuată în cauza de față.

36. Curtea constată că în dreptul român, Legea nr. 146/1997 a fost modificată prin legea nr. 195 din 25 mai 2004 care prevede că acordarea de scutiri, reduceri sau reeșalonări pentru plata taxei de timbru țin de acum înainte de competența tribunalelor. Totuși, această posibilitate nu exista la momentul faptelor.

37. Curtea ia notă în fine că argumentul reclamantului cu privire la exonerarea părții intimată de taxele de timbru se referă la echitatea procedurii și mai exact la principiul egalității armelor. Ca urmare, în măsura în care tribunalele nu s-au pronunțat pe fondul acțiunii, ci au anulat-o pur și simplu, Curtea apreciază că nu este cazul să se mai examineze acest argument al reclamantului (vezi, *mutatis mutandis*, *Weissman și alții* citat mai sus, § 32)

38. Văzând aceste elemente și după ce a efectuat o apreciere globală a faptelor, Curtea apreciază că în speță, Statul nu și-a îndeplinit obligația de a reglementa dreptul la acces la un tribunal într-un mod conform cerințelor articolului 6 § 1 din Convenție.

Ca urmare, a avut loc o încălcare a acesteia dispoziții.

II. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL Nr. 1 LA CONVENȚIE

39. Reclamanții susțin de asemenea o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, arătând că le-a fost imposibil să obțină restituirea sumelor investite la FNI, din cauza anulării acțiunii lor pentru neplata taxei de timbru. Articolul 1 din Protocolul nr. 1 are următorul conținut:

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor. »

40. Guvernul susține că reclamanții nu erau titularii unui « bun existent » nici ai unei « speranță legitime », în sensul jurisprudenței constante a organelor Convenției. El observă că nici o jurisdicție nu a stabilit dreptul lor la despăgubiri nici suma acestora. În aceste condiții, creanța lor nu era nici sigură nici lichidă.

41. Guvernul apreciază că prezenta cauză se deosebește de cauza *Weissman și alții* citată mai sus în care creanța reclamanților rezulta în mod sigur din prevederile codului civil. Or, în speță, creanța reclamanților era din capul locului o creanță condițională și chestiunea respectării exigențelor legale ar trebui soluționată în procedura judiciară.

42. În fine, Guvernul reamintește că în alte cauze în care Curtea s-a confruntat cu problema accesului la un tribunal, ea a apreciat că nu era cazul să se pronunțe asupra existenței unui bun.

43. Pe fond, Guvernul apreciază ingerința în dreptul de proprietate al reclamanților care rezulta din anularea acțiunii lor pentru neplata taxei de timbru era prevăzută de lege, urmarea un scop legitim și menținea un echilibru just între interesul de se percepe cheltuieli de procedură și interesul reclamanților de a-și prezenta pretențiile în fața tribunalelor.

44. Reclamanții apreciază în ceea ce îi privește că au fost puși în imposibilitatea de a obține restituirea sumelor investite într-un fond național garantat de casa de economii și consemnațiuni, din cauza anulării acțiunii lor pentru neplata taxei de timbru.

45. Curtea subliniază că acest capăt de cerere este direct legat de capătul de cerere examinat sub incidența articolului 6 § 1 din Convenție. Ea îl declară admisibil. Totuși, ținând seama de concluziile sale pe terenul acestui ultim articol, Curtea nu ar putea specula asupra a ce ar fi fost rezultatul acțiunii în restituire dacă cerințele pentru dreptul de acces la un tribunal ar fi fost respectate în fața jurisdicțiilor interne.

46. Ca urmare, ea apreciază că nu este cazul să se pronunțe asupra temeiului capătului de cerere bazat pe articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (vezi, *Iorga*, citat mai sus, § 60 și *Vlasia Grigore Vasilescu împotriva României*, nr. 60868/00, §§ 50 și 51, 8 iunie 2006).

III. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

47. Conform articolului 41 din Convenție,

« Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă. »

A. Daunele

48. Reclamanții reclamă 911 392 525 lei vechi românești (ROL) pe care îi transformă în 27 363 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material, reprezentând valoarea reactualizată a investiției lor la FNI. Ei reclamă de asemenea 20 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral pe care l-ar fi suferit.

49. Guvernul apreciază că suma cerută cu titlu de prejudiciu material este pur speculativă și că în orice caz, reclamantii nu pot cere decât rambursarea sumei care a făcut obiectul procedurii în dreptul intern a cărei sumă reactualizată este de aproximativ 5 700 EUR. Cât despre prejudiciul moral, Guvernul apreciază suma cerută ca excesivă față de jurisprudența Curții în materie și apreciază că o eventuală hotărâre de condamnare ar putea constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral ce se pretinde a fi fost suferit.

50. Curtea ia notă că în speță, unica bază de reținut pentru acordarea unei satisfacții echitabile rezidă în faptul că reclamantii nu au beneficiat de un drept de acces la un tribunal pentru a cere restituirea unei sume cu încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție.

51. Pe baza elementelor de care dispune, ea consideră că reclamantii nu au demonstrat că daunele materiale pretinse sunt efectiv rezultatul anulării acțiunilor pentru neplata taxei de timbru (vezi, *mutatis mutandis*, *Kudla împotriva Poloniei* [GC], nr. 30210/96, § 164, CEDO 2000-XI, *Dactylidi împotriva Greciei*, nr. 52903/99, § 57, 27 martie 2003 și *Iorga*, citat mai sus, § 64). În orice caz, Curtea nu ar putea specula asupra rezultatului procedurilor interne dacă încălcarea dreptului la acces la tribunal nu ar fi avut loc. Pe cale de consecință, nimic nu justifică acordarea de către ea reclamantilor a unei despăgubiri pentru acest capăt.

52. Asupra prejudiciului moral, Curtea admite că reclamantii au putut suferi o frustrare din cauza anulării acțiunii lor. Pronunțându-se în echitate, ea le acordă împreună 5 000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Costuri și cheltuieli de judecată

53. Reclamanții nu au prezentat nici o cerere pentru costurile și cheltuielile suportate în fața jurisdicțiilor interne și în fața Curții.

54. În aceste condiții, Curtea nu le acordă nici o sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

55. Curtea consideră adecvat să bazeze rata dobânzilor moratorii pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii centrale europene majorată cu trei procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Decide* că a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție;
3. *Decide* că nu este cazul să se pronunțe cu privire la temeiul capătului de cerere bazat pe articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
4. *Decide*
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamanților împreună, în termen de trei luni începând din ziua în care hotărârea va deveni definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, 5 000 EUR (cinci mii euro) ca daune morale;
 - b) că suma în cauză va fi convertită în moneda Statului intimat la rata aplicabilă la data plății și că se cuvine să se adauge la aceasta orice sume ce s-ar putea datora cu titlu de impozit;
 - c) că începând cu expirarea termenului menționat și până la achitare, această sumă va fi majorată cu o dobândă simplă având rata egală cu cea a facilității de împrumut

marginal a Băncii centrale europene aplicabilă pe această perioadă, la care se adaugă trei procente;

5. *Respinge* cererea de satisfacție echitabilă pentru celelalte.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la data de 7 februarie 2008 cu aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 al regulamentului

Santiago Quesada

Grefier

Boštjan M. Zupančič

Președinte